

[Anna Westergaard.]

placeret og på systematisk måde indordnet i landets øvrige undervisning.

Den stadig stigende trang blandt handelens folk til større kundskaber har givet sig udtryk i oprettelsen af en del højere handelsskoler og kursus så at sige over det meste af landet. Formålet med dette lovforslag, som er vedtaget af det andet høje ting, er ifølge betænkningen fra det ministerielle udvalg, der har været nedsat om sagen, at skabe en ordening, der fastlægger de ydre rammer for handelshøjskolernes forhold til det offentlige, uden at skolernes karakter af private institutioner falder bort, og uden at muligheden for stadig at søge nye undervisningsveje derved berøves skolerne. Samtidig skabes der mulighed for at undgå oprettelse af ukontrollerede kursus, og der gives bestemmelser om ydelsen af statstilskud til højskolerne og som følge deraf også om statens indseende med skolernes arbejde.

Ved behandlingen i det andet høje ting blev der fra forskellig side anstillet betragtninger over lovforslagets indhold og baggrund; og der blev stillet den højtærede minister for handel, industri og søfart en række spørgsmål, som åbenbart senere er blevet drøftet i det udvalg, der blev nedsat efter lovforslagets første behandling. Jeg vil i lighed hermed tillade mig at gøre nogle bemærkninger om lovforslaget og om den af det ministerielle udvalg afgivne betænkning, idet bemærkningerne til lovforslaget jo er særdeles kortfattede.

Det foreliggende lovforslag er i udpræget grad en ramme- og bemyndigelseslov. Om adgangsbetingelser, undervisningsplaner og eksamensordninger foreskriver loven blot — i § 3 —, at de skal fastsættes af ministeren for handel, industri og søfart, og § 7 bestemmer, at de nærmere regler til gennemførelse af lovens bestemmelser ligeledes skal fastsættes af ministeren for handel, industri og søfart, der iøvrigt bemyndiges til ved godkendelse af de skoler, der allerede giver handelshøjskoleundervisning, at se bort fra de betingelser, der i lovens § 1 er fastsat om godkendelse. Jeg skal i parentes bemærke, at en sådan dispensationsmulighed ikke er givet i handelsskoleloven.

Af mere håndgribelige bestemmelser indeholder lovforslaget egentlig ikke ret mange. Benævnelsen „handelshøjskole“ beslægtedes, og det samme gælder betegnelsen for dem, der har fået de autoriserede handelshøjskolars uddannelse. Der er bestemmelser om tilskud og om tilsyn og tilsynsråd.

Hvad nu angår selve spørgsmålet om god-

kendelse af en handelshøjskole, da er det interessant, at betingelserne herfor i høj grad ligner de i handelsskoleloven fastsatte betingelser for godkendelse af en almindelig handelsskole, dog således at betingelserne synes at være noget skrappere for handelsskolernes vedkommende. Det er udtrykkeligt i selve loven om handelsskolerne fastsat, at de skal give en forsvarlig undervisning, at de skal have bestået i mindst to år og have dimitteret til statskontrolleret afgangsprøve, og der gives detaljerede bestemmelser om, hvilke kursus der skal afholdes, og om de statskontrollerede prøver, der skal afholdes.

Om handelshøjskolerne, som vi her behandler, er det egentlig kun fastslået, hvem der skal eje dem eller yde dem tilskud, og herudover blot, at skolerne ifølge § 1, stk. 1, punkt 2, skal have sikret sig studieledere og lærerkræfter med de fornødne kvalifikationer. Man finder udover dette noget ubestemt udtryk ikke ret meget om selve skolens indhold — ikke noget om, hvilke kvalifikationer der kræves, og egentlig heller ikke noget om, til hvad disse kvalifikationer skal kvalificere. Det har interesseret mig at se i bilagene til betænkningen fra folketingsudvalget, at Provinshandelskammeret — og jeg synes med rette — i sin skrivelse af 16. marts 1951 gør opmærksom på, at der ikke i loven findes nogen oplysning om, hvad der skal forstås ved en handelshøjskole. Det er klart, at når dette mangler, bliver „de fornødne kvalifikationer“ et noget svævende begreb.

I betænkningen fra det ministerielle udvalg finder vi på side 10 udtrykket „såvel de fornødne teoretiske kundskaber som en vis undervisningsfærdighed“, og vi finder forøvrigt samtidig udtrykt en vis tvivl om, at det på visse steder har kunnet lade sig gøre at finde tilstrækkeligt kvalificerede lærerkræfter.

Jeg synes altså, at der i det foreliggende materiale mangler en klarlæggelse af selve grundlaget for loven.

På side 11 i betænkningen går udvalget over til at beskæftige sig med lønningerne og siger der, at der bør tilstræbes et lønregsreglement efter samme regler, som gælder for lærerkræfterne i samme gruppe ved statens højere læreanstalter; der er derefter i bilag VII til udvalgets betænkning stillet forslag til et sådant reglement med tilhørende gruppering: professorer, docenter, lektorer o. s. v. Her har vi altså lønninger og titler, men medens man ved, hvad en professor, docent o. s. v. ved et af universiteterne er, og hvilke kvalifikationer han